Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 4. maja 2016*

„Neizpolnitev obveznosti države — Člen 4(3) PEU — Člen 288 PDEU — Direktiva 2000/60/ES — Vodna politika Unije — Člen 4(1) — Preprečevanje poslabšanja stanja teles površinskih voda — Člen 4(7) — Izjema od prepovedi poslabšanja — Prevladujoč javni interes — Dovoljenje za gradnjo hidroelektrarne na reki Schwarze Sulm (Avstrija) — Poslabšanje stanja voda“

V zadevi C-346/14,

zaradi tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti na podlagi člena 258 PDEU, vložene 18. julija 2014,

Evropska komisija, ki jo zastopajo E. Manhaeve, C. Hermes in G. Wilms, agenti, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožeča stranka,

proti

Republiki Avstriji, ki jo zastopa C. Pesendorfer, agentka,

tožena stranka,

ob intervenciji

Češke republike, ki jo zastopajo M. Smolek, Z. Petzl in J. Vláčil, agenti,

intervenientka,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi A. Tizzano, podpredsednik Sodišča v funkciji predsednika prvega senata, F. Biltgen, E. Levits, sodnika, M. Berger, sodnica, in S. Rodin (poročevalec), sodnik,

generalna pravobranilka: J. Kokott,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 3. septembra 2015

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

1 Evropska komisija s to tožbo Sodišču predlaga, naj ugotovi, da Republika Avstrija s tem, da ni pravilno uporabila določb člena 4(1) Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2000/60/ES z dne 23. oktobra 2000 o določitvi okvira za ukrepe Skupnosti na področju vodne politike (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 5, str. 275) v povezavi s členom 4(7) te direktive, ni izpolnila obveznosti iz določb člena 4(3) PEU v povezavi s členom 288 PDEU.

Pravni okvir

Pravo Unije

2 V uvodnih izjavah 11, 19, 25, 26 in 32 Direktive 2000/60 je navedeno:

„(11) Kot je določeno v členu 174 [PEU], mora okoljska politika Skupnosti prispevati k uresničevanju ciljev ohranjanja, varovanja ter izboljševanja kakovosti okolja ob varčni in razumni rabi naravnih virov; temeljiti mora na previdnostnem načelu in na načelih preprečevanja, okoljska škoda pa naj se prednostno popravlja pri viru in plača naj onesnaževalec.

[…]

(19) Cilj te direktive je ohraniti in izboljšati vodno okolje v Skupnosti. Pri čemer [tem] je poudarek predvsem na kakovosti zadevnih voda. Nadzorovanje količine je pomožni element pri zagotavljanju dobre kakovosti vode in zato naj bi se vpeljali tudi ukrepi, ki bi se nanašali na količino in bi zagotavljali dobro kakovost.

[…]

(25) Določile naj bi se skupne opredelitve stanja vode glede na kakovost in, kadar je to pomembno za varstvo okolja, količino. Določili naj bi se okoljski cilji za zagotovitev, da se doseže dobro stanje površinske in podzemne vode v vsej Skupnosti in prepreči slabšanje stanja voda na ravni Skupnosti.

(26) Države članice si morajo prizadevati doseči vsaj dobro stanje vode, s tem da opredelijo in uresničijo potrebne ukrepe v okviru celovitih programov ukrepov ob upoštevanju obstoječih zahtev Skupnosti. Če je stanje vode že dobro, bi ga bilo treba ohraniti. Za podzemno vodo bi bilo treba poleg zahteve za dobro stanje ugotoviti vsak pomemben in stalno naraščajoč trend koncentracije katerega koli onesnaževala in ga obrniti.

[…]

(32) Izjeme glede zahteve, da se prepreči nadaljnje slabšanje ali doseže dobro stanje, so lahko utemeljene pod določenimi pogoji, če je neizpolnitev posledica nepredvidenih ali izjemnih okoliščin, zlasti poplav in suš, ali zaradi prevladujočega javnega interesa, novih preoblikovanj fizičnih in fizikalnih značilnosti vodnega telesa površinske vode ali sprememb gladine vodnih teles podzemne vode, pod pogojem, da se stori vse, kar je mogoče, za ublažitev škodljivih vplivov na stanje vodnega telesa.“

3 Člen 4 Direktive 2000/60, naslovljen „Okoljski cilji“, v odstavku 1(a) določa:

„1. Pri zagotavljanju izvedljivosti programov ukrepov, določenih v načrtih upravljanja povodij:

(a) za površinske vode
   (i) države članice izvedejo potrebne ukrepe, da preprečijo poslabšanje stanja vseh teles površinske vode, ob uporabi odstavkov 6 in 7 in brez vpliva na odstavek 8;
   (ii) države članice varujejo, izboljšujejo in obnavljajo vsa telesa površinske vode, ob uporabi pododstavka (iii) za umetna in močno preoblikovana vodna telesa, da se dobro stanje površinske vode doseže najkasneje 15 let po začetku veljavnosti te direktive skladno z določbami iz Priloge V, ob uporabi podaljšanj, določenih skladno z odstavkom 4, ter ob uporabi odstavkov 5, 6 in 7 brez vpliva na odstavek 8;
   (iii) države članice varujejo in izboljšujejo vsa umetna in močno preoblikovana vodna telesa z namenom, da se dober ekološki potencial in dobro kemijsko stanje površinske vode dosežeta najkasneje 15 let po začetku veljavnosti te direktive skladno z določbami iz Priloge V, ob uporabi podaljšanj, določenih skladno z odstavkom 4, ter ob uporabi odstavkov 5, 6 in 7 brez vpliva na odstavek 8;
   (iv) države članice izvedejo potrebne ukrepe skladno s členom 16(1) in (8), z namenom da postopno zmanjšajo onesnaževanje s prednostnimi snovmi in ustavijo ali postopno odpravijo emisije, odvajanje in uhajanje prednostnih nevarnih snovi,

kar pa ne vpliva na ustrezne mednarodne sporazume iz člena 1 za zadevne pogodbenice.“

4 Člen 4(7) Direktive 2000/60 določa:

„Države članice ne bodo kršile te direktive, kadar:

— je nedoseganje dobrega stanja podzemne vode, dobrega ekološkega stanja oziroma dobrega ekološkega potenciala ali pri preprečevanju slabšanja stanja telesa površinske vode ali podzemne vode posledica novih preoblikovanj fizičnih značilnosti telesa površinske vode ali spremembe gladine teles podzemne vode, ali

— je neuspešno preprečevanje poslabšanja stanja telesa površinske vode iz zelo dobrega v dobro posledica novih dejavnosti trajnostnega razvoja

in so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

(a) storjeno je vse, kar je mogoče, da se ublažijo škodljivi vplivi na stanje vodnega telesa;

(b) razlogi za te spremembe so posebej navedeni in razloženi v načrtu upravljanja povodja, ki ga predpisuje člen 13, cilji pa so vsakih 6 let ponovno pregledani;

(c) razlogi za preoblikovanja ali spremembe so prevladujoč javni interes in/ali koristi, ki jih imajo nova preoblikovanja ali spremembe za zdravje ljudi, ohranjanje varnosti ljudi ali trajnostni razvoj, so večje od koristi, ki jih ima doseganje ciljev iz odstavka 1 za okolje in družbo, in

(d) koristnih ciljev, katerim so namenjena preoblikovanja in spremembe vodnega telesa, se zaradi razlogov, povezanih s tehnično izvedljivostjo ali nesorazmernimi stroški, ne da doseči na druge načine, ki so mnogo boljša okoljska možnost.“

5 Člen 13 Direktive, naslovljen „Načrti upravljanja povodij“, določa:

„1. Države članice zagotovijo, da se izdela načrt upravljanja povodja za vsako vodno območje, ki v celoti leži na njihovem ozemlju.

[…]

6. Načrti upravljanja povodij se objavijo najkasneje devet let po začetku veljavnosti te direktive.

7. Načrti upravljanja povodij se ponovno pregledajo in posodobijo najkasneje 15 let po začetku veljavnosti te direktive in potem vsakih šest let.“

Avstrijsko pravo

6 Člen 21a Wasserrechtsgesetz (zakon o vodah) v različici, ki se uporablja za obravnavani primer (v nadaljevanju: WRG), določa:

„1. Če se po izdaji dovoljenja, zlasti ob upoštevanju rezultatov popisa (člen 55d), izkaže, da javni interesi (člen 105) kljub spoštovanju pogojev in pravil, določenih v odločitvi o izdaji dovoljenja ali drugih določbah, niso dovolj varovani, mora organ ne glede na člen 52(2), drugi stavek, v skladu s trenutnim stanjem tehnike (člen 12a) naložiti druge ali nujne pogoje za dosego tega varstva, določiti prilagoditvene cilje in odrediti predložitev projektnih dokumentov, ki ustrezajo in se nanašajo na prilagoditev, začasno ali trajno omejiti vrsto in obseg rabe voda ali začasno ali trajno prepovedati rabo voda.

2. Organ mora določiti razumne roke, da se omogoči izvajanje odredb iz odstavka 1, načrtovanje zahtevanih prilagoditvenih ukrepov in predložitev s tem povezanih projektnih dokumentov; glede zahtevane vsebine projektnih dokumentov se uporablja člen 103. Te roke je treba podaljšati, kadar zavezanec dokaže, da roka brez lastne krivde ni mogel spoštovati. S pravočasno vloženo prošnjo za podaljšanje rok preneha teči. Če se rok izteče brez ukrepanja, se *mutatis mutandis* uporabi člen 27(4).

3. Organ ne more naložiti ukrepov v smislu odstavka 1, če ti ukrepi niso sorazmerni. V okviru tega se uporabljajo ta načela:

(a) stroški, povezani z izvedbo teh ukrepov, ne smejo biti nesorazmerni glede na želeni učinek, vrsto, količino in nevarnost učinkov in škode zaradi rabe vode, pri čemer je treba upoštevati trajanje rabe, donosnost in tehnično posebnost rabe vode;

(b) v primeru kršitve obstoječih pravic, se izbere sredstvo, ki je najmanj strogo glede na želeni cilj;

(c) zaporedoma se lahko naložijo različni posegi.

[…]

4. Če obstaja načrt za sanacijo (člen 92) ali program za sanacijo (člen 33d), ukrepi iz odstavka 1 ne morejo določati več kot ta načrt ali program.

5. Odstavki od 1 do 4 se *mutatis mutandis* uporabljajo za druge naprave in dovoljenja v smislu določb tega zveznega zakona.“

Predhodni postopek

7 Landeshauptmann der Steiermark (deželni glavar Štajerske, Avstrija) je z odločbo z dne 24. maja 2007 izdal dovoljenje za gradnjo hidroelektrarne na reki Schwarze Sulm, ki teče po Avstriji (v nadaljevanju: odločba iz leta 2007).

8 Komisija je oktobra 2007 Republiki Avstriji poslala uradni opomin, s katerim jo je opozorila na neskladnost projekta, na katerega se nanaša odločba iz leta 2007 (v nadaljevanju: izpodbijani projekt), s členom 4(7) Direktive 2000/60. Po mnenju Komisije je deželni glavar Štajerske to odločbo sprejel, ne da bi prej preučil, ali poslabšanje stanja teles površinskih voda reke Schwarze Sulm z „zelo dobro“ na „dobro“, ki bi ga povzročilo izvajanje navedene odločbe, ustreza prevladujočemu javnemu interesu v smislu člena 4(7)(c) te direktive.

9 Republika Avstrija je januarja 2008 v odgovor na ta uradni opomin pojasnila, da je izjema od prepovedi poslabšanja, določena v členu 4(7) Direktive 2000/60, upravičena s prevladujočim javnim interesom za večjo uporabo obnovljivih virov energije, kot je vodna energija.

10 Republika Avstrija je leta 2009 v skladu s členom 13(1) Direktive 2000/60 objavila načrt upravljanja povodja glede porečja, na katero se je nanašal izpodbijani projekt (v nadaljevanju: načrt iz leta 2009). V tem načrtu, ki je bil sprejet pred predpisanim posvetovanjem z javnostjo v skladu s členom 14 te direktive, je bilo stanje teles površinskih voda te reke opredeljeno kot „zelo dobro“.

11 Komisija je januarja 2010, potem ko jo je Republika Avstrija obvestila, da je Bundesministerium für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt und Wasserwirtschaft (ministrstvo za kmetijstvo, gozdarstvo, okolje in upravljanje z vodami, Avstrija) na podlagi upravne pritožbe, ki jo je vložil wasserwirtschaftliches Planungsorgan (organ za načrtovanje na področju upravljanja z vodami, Avstrija), odpravilo odločbo iz leta 2007, končala postopek ugotavljanja kršitve.

12 Verfassungsgerichtshof (ustavno sodišče, Avstrija) je marca 2012 razsodilo, da pravica organa za načrtovanje na področju upravljanja z vodami do ukrepanja ni v skladu z ustavo. Zato je Republika Avstrija menila, da je ministrska odločba o odpravi odločbe iz leta 2007 postala brezpredmetna, da je ta odločba spet začela veljati in da je ni bilo več mogoče izpodbijati pred nacionalnim sodiščem.

13 Republika Avstrija je novembra 2012 izjavila namero o začetku postopka ponovnega preizkusa odločbe iz leta 2007 v smislu člena 21a WRG in v okviru tega o izvedbi ocene stanja vodnega telesa, na katero se je nanašal izpodbijani projekt, da bi začetno dovoljenje prilagodila stanju tehnike, pri čemer je navedla, da se prvi rezultati te ocene lahko pričakujejo šele v začetku leta 2014.

14 Republika Avstrija je decembra 2012 na zahtevo Komisije pojasnila, da se kljub postopku ponovnega preizkusa gradnja hidroelektrarne lahko na podlagi dovoljenja, izdanega z odločbo iz leta 2007, začne v najkrajšem možnem času.

15 Komisija je 26. aprila 2013 Republiki Avstrija poslala uradni opomin, v katerem ji je očitala, da je kršila člen 4(1) Direktive 2000/60 in, kar zadeva projekt „elektrarna Schwarze Sulm – faza A gradbenih del“, napačno uporabila izjemo od prepovedi poslabšanja, določeno v členu 4(7) te direktive.

16 Republika Avstrija je 15. julija 2013 Komisiji odgovorila, da postopek ponovnega preizkusa še poteka in da se rezultati pričakujejo v začetku septembra 2013. Pojasnila je tudi, da je v okviru tega postopka upoštevala „nacionalne smernice za oceno trajnostne rabe vodne energije“.

17 Republika Avstrija je 19. novembra 2013 Komisiji poslala dodatna stališča, v katerih jo je obvestila o tem, da je deželni glavar Štajerske 4. septembra 2013 sprejel odločbo o potrditvi odločbe iz leta 2007 (v nadaljevanju: odločba iz leta 2013).

18 Iz spisa, predloženega Sodišču, je kljub temu razvidno, da se je deželni glavar Štajerske za sprejetje odločbe iz leta 2013 oprl na okoliščino, da je bilo treba stanje površinskih voda reke Schwarze Sulm celo pred izvedbo izpodbijanega projekta opredeliti za „dobro“ in ne „zelo dobro“, in da je bilo zaradi te nižje razvrstitve ta projekt mogoče izvesti, ne da bi bila potrebna izjema od prepovedi poslabšanja v smislu člena 4(7) Direktive 2000/60.

19 Zvezno ministrstvo za kmetijstvo, gozdarstvo, okolje in upravljanje z vodami je 9. oktobra 2013 pri Verwaltungsgerichtshof (upravno sodišče, Avstrija) vložilo tožbo za razglasitev ničnosti odločbe iz leta 2013. Ta tožba, o kateri ob izdaji te sodbe še ni bilo odločeno, nima odložilnega učinka, zato je nosilec izpodbijanega projekta lahko nadaljeval z gradnjo hidroelektrarne.

20 Komisija je 21. novembra 2013 Republiki Avstriji poslala obrazloženo mnenje, v katerem je ponovila očitke. Ta država članica je 21. januarja 2014 odgovorila, da je odločba iz leta 2007 po njenem mnenju v skladu s členom 4(1) Direktive 2000/60.

21 Ker Komisija z odgovori, ki jih je podala Republika Avstrija, ni bila zadovoljna, se je odločila vložiti to tožbo.

Predlog za ponovno odprtje ustnega dela postopka in za predložitev novih dokazov

22 Komisija je 30. novembra 2015 po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke vložila predlog za ponovno odprtje ustnega dela postopka in za dovoljenje za predložitev novih dokazov v skladu s členom 83 oziroma členom 128(2) Poslovnika Sodišča ter temu predložila projekt „Nacionalni načrt upravljanja voda za leto 2015“, ki ga je ministrstvo za kmetijstvo, gozdarstvo, okolje in upravljanje z vodami objavilo 21. januarja 2015.

23 Najprej je treba ugotoviti, da Statut Sodišča Evropske unije in poslovnik strankam ne dajeta možnosti, da predložijo stališča v odgovor na sklepne predloge generalnega pravobranilca (sklep z dne 4. februarja 2000, Emesa Sugar, C-17/98, EU:C:2000:69, točka 2, in sodba z dne 6. septembra 2012, Döhler Neuenkirchen, C-262/10, EU:C:2012:559, točka 29).

24 Dalje, glede ponovnega odprtja ustnega dela postopka je treba opozoriti, da lahko Sodišče v skladu s členom 83 Poslovnika po uradni dolžnosti ali na predlog generalnega pravobranilca oziroma na predlog strank odredi ponovno odprtje ustnega dela postopka, če meni, da zadeva ni dovolj razjasnjena ali če je treba v zadevi odločiti na podlagi trditve, o kateri stranke niso razpravljale (glej sodbi z dne 3. marca 2009 v zadevi Komisija/Avstrija, C-205/06, EU:C:2009:118, točka 13, in z dne 6. septembra 2012, Döhler Neuenkirchen, C-262/10, EU:C:2012:559, točka 30).

25 Nazadnje, glede predložitve dokazov po koncu pisnega dela postopka v skladu s členom 128(2) Poslovnika ta določba določa, da stranka, ki želi predložiti take dokaze, navede razloge za zamudo pri njihovi predložitvi, predsednik pa lahko na predlog sodnika poročevalca in po opredelitvi generalnega pravobranilca določi nasprotni stranki rok, v katerem lahko predstavi svoje stališče glede teh dokazov.

26 Ker Sodišče v obravnavanem primeru meni, da je zadeva dovolj razjasnjena za razsojanje, in ker zadeve ni treba obravnavati na podlagi trditev ali novih dokazov, o katerih stranki nista razpravljali, se predlogoma Komisije ne ugodi.

Tožba

Trditve strank

27 Komisija Republiki Avstriji v bistvu očita, da s tem, da je izdala dovoljenje za gradnjo hidroelektrarne na reki Schwarze Sulm, ni izpolnila obveznosti na podlagi člena 4(1) in (7) Direktive 2000/60.

28 Komisija namreč meni, da je z odločbo iz leta 2007 kršena obveznost, ki je s členom 4(1)(a)(i) Direktive 2000/60 naložena državam članicam, da izvedejo potrebne ukrepe, da preprečijo poslabšanje stanja vseh teles površinskih voda.

29 Glede tega Komisija navaja, da je imel deželni glavar Štajerske to obveznost na dan, ko je sprejel to odločbo, čeprav je objava načrtov upravljanja povodja v skladu s členom 13(6) Direktive 2000/60 postala zavezujoča šele 22. decembra 2009.

30 Komisija svoje stališče utemeljuje z izjavo, da države članice ob upoštevanju določb člena 4(3) PEU v povezavi s členom 288 PDEU med 22. decembrom 2000, dnem začetka veljavnosti Direktive 2000/60, in 22. decembrom 2009, dnem izteka roka iz člena 13(6) te direktive za objavo načrtov upravljanja, ne smejo sprejemati predpisov, s katerimi bi bili lahko resno ogroženi cilji, ki so določeni v členu 4 navedene direktive. Tako so morale biti določbe tega člena spoštovane že med tem obdobjem.

31 Tako lahko po mnenju Komisije izpodbijani projekt povzroči poslabšanje stanja teles površinskih voda reke Schwarze Sulm, s čimer se krši prepoved poslabšanja, določena v členu 4(1) Direktive 2000/60. Čeprav je bilo to stanje v odločbi iz leta 2007 ocenjeno kot „zelo dobro“, naj bi to stanje v tem projektu prešlo v „dobro“ in naj bi zato povzročilo njeno poslabšanje. V zvezi s tem Komisija meni, da za ugotovitev obstoja takega poslabšanja ni bilo upoštevano to, da je deželni glavar Štajerske z odločbo iz leta 2013 nazadnje to stanje ocenil kot „dobro“, ker pri sprejetju te odločbe niso bile spoštovane postopkovne zahteve, določene v členih 13 in 14 te direktive. Tako naj kljub nižji razvrstitvi ravni stanja voda, izvedeni v tej odločbi, ne bi bilo mogoče šteti, da navedeni projekt ne bo povzročil poslabšanja tega stanja.

32 V teh okoliščinah Komisija meni, da je bila odločba iz leta 2007, s katero je bilo izdano dovoljenje za izpodbijani projekt, lahko zakonita, samo če so bili pogoji, ki se v členu 4(7) Direktive 2000/60 zahtevajo za dovolitev izjeme od prepovedi poslabšanja, izpolnjeni. Komisija tako trdi, da Republika Avstrija ni ustrezno preučila, ali je bilo to izjemo mogoče veljavno uporabiti, in nikakor ni zadostno obrazložila uporabe take izjeme.

33 Komisija v zvezi s tem poudarja, da bi morala Republika Avstrija upoštevati, da bo zmogljivost hidroelektrarne iz odločbe iz leta 2007 „zanemarljiva“ v primerjavi z regionalno in nacionalno proizvodnjo vodne energije. Tako naj ta država članica – v nasprotju z zahtevami, določenimi v členu 4(7) Direktive 2000/60 – ne bi niti izvedla preiskav o morebitnih nadomestnih lokacijah niti vsaj predvidela drugih obnovljivih virov energije. Zato naj poslabšanja stanja telesa površinske vode reke Schwarze Sulm, ki je bilo povzročeno z izpodbijanim projektom, ne bi bilo mogoče upravičiti na podlagi te določbe.

34 Republika Avstrija meni, da ta tožba ni dopustna, ker, prvič, ni dovolj jasna in natančna, zlasti glede očitka v zvezi z domnevno neizpolnitvijo obveznosti, določenih v členu 4(3) PEU v povezavi s členom 288 PDEU, in drugič, ker je Komisija pristojna le za preverjanje, ali so nacionalni organi pravilno izvajali postopkovne obveznosti, določene v Direktivi 2000/60, in ne more nadzirati presoje, ki jo ti organi opravijo glede utemeljenosti posameznega projekta in tehtanja interesov, ki ga ti organi opravijo na podlagi člena 4(7) te direktive.

35 Podredno, Republika Avstrija glede vsebine priznava, da od leta 2007 ni smela sprejemati ukrepov, s katerimi bi resno ogrozila uresničitev ciljev, predpisanih v Direktivi 2000/60.

36 Vendar je bilo po mnenju Republike Avstrije mogoče z odločbo iz leta 2007 – ne da bi bili kršeni ti cilji – izdati veljavno dovoljenje za projekt hidroelektrarne, ki naj bi glede na primer povzročil poslabšanje stanja teles površinskih voda, saj so bili pogoji, določeni v členu 4(7) te direktive, izpolnjeni.

37 Republika Avstrija v zvezi s tem poudarja, da je bila odločba iz leta 2007 sprejeta v skladu s postopkom, v katerem sta bili ob konkretnem upoštevanju ciljev Direktive 2000/60 ter učinkov tega projekta na regionalne in lokalne posebnosti izvedeni analiza in pravna presoja stališča glede vsega v zvezi z obstojem prevladujočega javnega interesa, povezanega z izpodbijanim projektom. V zvezi s tem

Republika Avstrija poudarja, da je upoštevala študijo, ki jo je pripravil Institut für Elektrizitätswirtschaft und Energieinnovation (inštitut za elektrogospodarstvo in inovacije s področja električne energije, Avstrija; v nadaljevanju: inštitut) pri Technische Universität Graz (tehniška univerza, Gradec, Avstrija), v kateri so bili predstavljeni cilji in prednosti navedenega projekta ter njegovi vplivi na okolje.

38 Republika Avstrija v nasprotju z navedbami Komisije trdi, da se pristojni organ ni oprl na načelo, da je proizvodnja vodne energije vedno v prevladujočem javnem interesu in pomeni splošno izjemo od ciljev Direktive 2000/60, ampak je v celoti preučil konkretni regionalni pomen in lokalne vplive gradnje hidroelektrarne na reko Schwarze Sulm.

39 Nazadnje, Republika Avstrija navaja, da je imel deželni glavar Štajerske ob sprejetju odločbe iz leta 2007 za tehtanje interesov, ki ga je opravil v skladu z določbami Direktive 2000/60, primerno polje proste presoje, ker dovoljenje za projekt hidroelektrarne pomeni zapleteno odločitev, ki vsebuje elemente napovedi.

Presoja Sodišča

Dopustnost

40 Republika Avstrija v bistvu meni, prvič, da ta tožba ni dovolj jasna in natančna v smislu člena 120(c) Poslovnika, zlasti glede očitka o domnevni neizpolnitvi obveznosti, določenih v členu 4(3) PEU v povezavi s členom 288 PDEU. Drugič, meni, da bi bilo treba to tožbo razglasiti za nedopustno, ker naj Komisija ne bi bila pristojna za presojo utemeljenosti posameznega projekta in tehtanje zadevnih interesov, ki so ga opravili pristojni nacionalni organi.

41 Ta ugovora nedopustnosti je treba zavrniti.

42 Glede prvega ugovora nedopustnosti je namreč iz tožbe jasno razvidno, da Komisija Republiki Avstriji očita, da med 22. decembrom 2000, dnem začetka veljavnosti Direktive 2000/60, in 22. decembrom 2009, dnem izteka roka iz člena 13(6) te direktive za objavo načrtov upravljanja, ni opustila sprejetja predpisov, s katerimi bi bili lahko resno ogroženi cilji, ki so predpisani v členu 4 navedene direktive. Kot je generalna pravobranilka navedla v točki 30 sklepnih predlogov, se Komisija v točkah 25 in 26 tožbe izrecno sklicuje na sodbo z dne 11. septembra 2012, Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias in drugi (C-43/10, EU:C:2012:560), ki se nanaša na reko Achéloos, v kateri je Sodišče ugotovilo, da države članice že pred uporabo te določbe v skladu s členom 4(3) PEU v povezavi s členom 288 PDEU niso smele resno ogrožati njenih ciljev.

43 Glede drugega ugovora nedopustnosti je treba poudariti, kot je generalna pravobranilka navedla v točki 32 sklepnih predlogov, da se vprašanji, koliko določbe Direktive 2000/60 pristojnim nacionalnim organom odpirajo manevrski prostor za tehtanje zadevnih interesov in ali je bil ta manevrski prostor v tem primeru presežen, ne nanašata na dopustnost tožbe, temveč na njeno utemeljenost.

44 Zato je tožba dopustna.

Vsebinska presoja

45 Komisija v bistvu Republiki Avstriji očita, da je z odločbo iz leta 2007 izdala dovoljenje za izpodbijani projekt, čeprav bo v skladu z isto odločbo ta projekt povzročil poslabšanje stanja teles površinskih voda reke Schwarze Sulm z „zelo dobro“ na „dobro“, kar je prepovedano s členom 4(1) Direktive 2000/60, in ne bi smel spadati v izjemo od prepovedi poslabšanja, določeno v členu 4(7)(c) te direktive.

46 Kot je bilo navedeno v točki 18 te sodbe, je treba najprej navesti, da je bila razvrstitev stanja vode reke Schwarze Sulm pred izvedbo izpodbijanega projekta, kot je bilo ugotovljeno v odločbi iz leta 2007, pregledana z odločbo iz leta 2013. Z zadnjenavedeno odločbo je tako deželni glavar Štajerske to raven razvrstil nižje z „zelo dobro“ na „dobro“, tako da naj ob upoštevanju navedene odločbe izpodbijani projekt ne bi več povzročal poslabšanja tega stanja vode z „zelo dobro“ na „dobro“.

47 Vendar je treba navesti, da odločba iz leta 2013 ni predmet te tožbe. Prvič, čeprav namreč Komisija meni, da se v obravnavanem primeru te odločbe in nižje razvrstitve stanja teles površinskih voda reke Schwarze Sulm, ki je bilo opravljeno, da bi se ugotovilo, ali bo izpodbijani projekt povzročil poslabšanje tega stanja, ne bi smelo upoštevati, ta institucija v okviru te tožbe ni izpodbijala presoje utemeljenosti navedene odločbe in te odločbe tudi ni vključila v tožbene predloge. Drugič, tudi Republika Avstrija se pred Sodiščem ni sklicevala na odločbo iz leta 2013, da bi izpodbijala obstoj takega poslabšanja in s tem trdila, da je s sprejetjem te odločbe pred iztekom roka, določenega v obrazloženem mnenju, končala zatrjevano neizpolnitev obveznosti. Torej ne izpodbija tega, da je treba za namen te tožbe upoštevati stanje voda reke Schwarze Sulm, kot je bilo ocenjeno v odločbi iz leta 2007, ampak meni, da ta projekt ni v nasprotju s členom 4 Direktive 2000/60, ker je poslabšanje stanja voda, ki ga povzroča, upravičeno na podlagi člena 4(7) te direktive.

48 V teh okoliščinah je treba za namen te tožbe upoštevati le razvrstitev stanja teles površinskih voda reke Schwarze Sulm, kot je bilo ugotovljeno z odločbo iz leta 2007, odločbe iz leta 2013 pa ni treba upoštevati.

49 Za presojo skladnosti odločbe iz leta 2007 z določbami Direktive 2000/60 je treba spomniti, da se obveznosti, določene v členu 4 te direktive, uporabljajo šele od 22. decembra 2009, dneva izteka roka, ki je bil državam članicam v skladu s členom 13(6) te direktive določen za objavo načrtov upravljanja povodij (glej v tem smislu sodbo z dne 11. septembra 2012, Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias in drugi, C-43/10, EU:C:2012:560, točke od 51 do 56).

50 Vendar v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča države članice, na katere je direktiva naslovljena, med rokom za njen prenos ne smejo sprejemati predpisov, s katerimi bi bili lahko resno ogroženi cilji, ki so določeni v tej direktivi. Tako obveznost opustitve, ki je naložena vsem nacionalnim organom, je treba razumeti tako, da se nanaša na sprejetje vsakega – splošnega in posebnega – ukrepa, ki bi imel lahko tak negativen učinek (sodba z dne 11. septembra 2012, Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias in drugi, C-43/10, EU:C:2012:560, točka 57 in navedena sodna praksa).

51 Zato Republika Avstrija, čeprav izpodbijani projekt na dan, ko je bila sprejeta odločba iz leta 2007, ni spadal v člen 4 Direktive 2000/60, ni bila nič manj zavezana, da celo pred dnem izteka roka, ki je bil državam članicam v skladu s členom 13(6) te direktive predpisan za objavo načrtov upravljanja povodij, opustiti sprejetje predpisov, s katerimi bi bili lahko resno ogrožen cilj, ki je določen v navedenem členu 4 (glej v tem smislu sodbo z dne 11. septembra 2012, Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias in drugi, C-43/10, EU:C:2012:560, točka 60).

52 Za preizkus te tožbe je treba preučiti, ali lahko izpodbijani projekt povzroči poslabšanje stanja teles površinskih voda reke Schwarze Sulm, in, če je odgovor pritrdilen, raziskati, ali tako poslabšanje lahko spada v izjemo od prepovedi poslabšanja, določeno v členu 4(7) Direktive 2000/60.

– Poslabšanje stanja reke Schwarze Sulm

53 Ugotoviti je treba, da je v uvodni izjavi 25 Direktive 2000/60 navedeno, da je treba okoljske cilje določiti tako, da se zagotovi dobro stanje površinskih in podzemnih voda v vsej Uniji in prepreči slabšanje stanja voda na ravni Unije. Poleg tega iz besedila člena 4(1)(a)(i) te direktive, ki določa, da „države članice izvedejo potrebne ukrepe, da preprečijo poslabšanje stanja vseh teles površinske vode“, izhaja, da morajo države članice obvezno sprejeti take ukrepe. V zvezi s tem je treba dovoljenje za

posamezen projekt, kot je ta, na katerega se nanaša odločba iz leta 2007, razumeti kot tako izvajanje (glej v tem smislu sodbo z dne 1. julija 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, točke 31, 32 in 35).

54 Sodišče je tako razsodilo, da člen 4(1)(a) Direktive 2000/60 ni omejen na to, da v obliki programske zasnove določa zgolj cilje načrtovanja upravljanja, temveč ima – potem ko je določeno ekološko stanje zadevnega vodnega telesa – zavezujoče učinke za vsako fazo postopka, ki je določena s to direktivo (sodba z dne 1. julija 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, točka 43).

55 V zvezi s tem je v členu 4(7) te direktive določena ureditev izjem element, ki potrjuje razlago, da je preprečevanje poslabšanja stanja vodnih teles zavezujoče (glej v tem smislu sodbo z dne 1. julija 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, točka 44).

56 Poleg tega je treba poudariti, da sestava kategorij izjem iz te določbe omogoča, da se šteje, da člen 4 navedene direktive ne vsebuje le načelnih obveznosti, temveč velja tudi za posamezne projekte. Razlogi za izjemo namreč veljajo, zlasti če je nespoštovanje ciljev navedenega člena 4 posledica novih sprememb fizičnih lastnosti teles površinskih voda, in ima to negativne posledice, ali posledica novih dejavnosti trajnostnega razvoja. Do tega pa lahko pride zaradi novih odobritev projektov. Nemogoče si je namreč zamisliti ločeno projekt in izvajanje načrtov upravljanja (glej v tem smislu sodbo z dne 1. julija 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, točka 47).

57 Za te posamezne projekte zato velja obveznost preprečevanja poslabšanja stanja vodnega telesa, ki je določena v členu 4 Direktive 2000/60.

58 To stanje se določi v skladu z lestvico razmerij ekološke kakovosti, ki je razdeljena na pet razredov za vsako vrsto površinskih voda z mejnimi vrednostmi elementov biološke kakovosti, ki izraža mejo med različnimi razredi, in sicer „zelo dobrim“, „dobrim“, „zmernim“, „slabšim“ in „slabim“ (sodba z dne 1. julija 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, točka 57).

59 V zvezi s tem je Sodišče pojasnilo, da je treba ugotoviti, da pride do poslabšanja stanja teles površinskih voda v smislu člena 4(1)(a)(i) Direktive 2000/60, če se stanje vsaj enega od elementov kakovosti v smislu Priloge V k navedeni direktivi poslabša za en razred, čeprav to poslabšanje ne pomeni poslabšanja razvrstitve telesa površinske vode v celoti. Če pa je zadevni element kakovosti v smislu te priloge razvrščen že v najnižji razred, pomeni vsako poslabšanje tega elementa poslabšanje stanja telesa površinske vode (sodba z dne 1. julija 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, točka 69).

60 V obravnavanem primeru je iz spisa, predloženega Sodišču, razvidno, da bodo dela, potrebna za gradnjo hidroelektrarne iz izpodbijanega projekta, vplivala na tok reke Schwarze Sulm v dolžini 8 km. Za ugotovitev ekološkega stanja te reke v smislu Direktive 2000/60 je bilo v izvedenskem poročilu, ki ga je leta 2006 pripravil Institut für Bodenkultur (inštitut za agronomijo, Dunaj, Avstrija), ugotovljeno, da je bilo stanje teles površinskih voda navedene reke „zelo dobro“ in da je treba ta projekt zaradi poslabšanja tega stanja, ki bi ga povzročil, zavrniti. Razvrstitev stanja teles površinskih voda reke Schwarze Sulm kot „zelo dobro“ je temeljilo na končnem izsledku načrtovanj v nekem obdobju, ki so v skladu s členom 13 Direktive 2000/60 pripeljala do priprave načrta iz leta 2009.

61 Poleg tega Republika Avstrija v odgovoru na prvi uradni opomin ni prerekala tega, da bo izvajanje izpodbijanega projekta povzročilo poslabšanje stanja teles površinskih voda reke Schwarze Sulm, temveč se je s trditvijo, da je prevladujoč javni interes narekoval večjo uporabo obnovljivih virov energije, kot je vodna energija, sklicevala na izjemo od prepovedi, določeno v členu 4(7)(c) Direktive 2000/60.

62 Nazadnje, kot je Republika Avstrija navedla v točki 20 odgovora na tožbo, je deželni glavar Štajerske na strani 192 in naslednjih odločbe iz leta 2007 priznal, da projekt povzroča „vsaj delno poslabšanje površinskih voda“, pri čemer je „ohranitev ‚zelo dobre ravni‘ v zadevnem delnem območju OK 8026600“ v interesu javnosti, in da „[v] vodnem telesu ‚nad‘ OK 8026600 na območju približno 8 km eno od stanj, omenjenih v členu 30a zakona o pravici do vode, zadeva poslabšanje za eno stopnjo, in sicer z ‚zelo dobro‘ na ‚dobro‘“.

63 V teh okoliščinah se je izkazalo, da izpodbijani projekt lahko povzroči poslabšanje stanja teles površinskih voda reke Schwarze Sulm, kot je bilo ocenjeno v odločbi iz leta 2007.

– Izjema od prepovedi poslabšanja stanja, določena v členu 4(7) Direktive 2000/60

64 Spomniti je treba, da se je treba – razen če se določi izjema – izogniti vsakršnemu poslabšanju stanja vodnega telesa. Obveznost preprečevanja takega poslabšanja je zavezujoča v vsaki fazi izvajanja Direktive 2000/60 ter velja za vse vrste in stanja teles površinskih voda, za katera je bil ali bi moral biti sprejet načrt upravljanja. Zadevna država članica mora zato zavrniti izdajo dovoljenja za projekt, če lahko ta poslabša stanje zadevnega vodnega telesa ali ogrozi doseganje dobrega stanja teles površinskih voda, razen če je navedeni projekt zajet z izjemo v smislu člena 4(7) te direktive (glej v tem smislu sodbo z dne 1. julija 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, točka 50).

65 Sodišče je tako razsodilo, da je projekt, kadar bi lahko imel škodljive vplive na vodo, kot so ti, navedeni v členu 4(7) navedene direktive, vseeno mogoče dovoliti, vsaj če so izpolnjeni pogoji iz člena 4(7), od (a) do (d), te direktive (sodba z dne 11. septembra 2012, Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias in drugi, C-43/10, EU:C:2012:560, točki 67 in 69).

66 V obravnavanem primeru je treba za ugotovitev, ali je bila odločba iz leta 2007 sprejeta ob spoštovanju zahtev, določenih v členu 4(7) Direktive 2000/60, raziskati, prvič, ali je bilo storjeno vse, kar je mogoče, da se ublažijo negativni vplivi izpodbijanega projekta na stanje zadevnega vodnega telesa, drugič, ali so bili razlogi za ta projekt izrecno navedeni in obrazloženi, tretjič, ali je navedeni projekt v prevladujočem javnem interesu in/ali so bile koristi za okolje in družbo, povezane z doseganjem ciljev, določenih v členu 4(1) te direktive, manjše od koristi za zdravje ljudi, ohranjanje varnosti ljudi ali trajnostni razvoj, ki bi bili posledica izvajanja tega projekta, in četrtič, ali koristnih ciljev, ki so se poskušali doseči s tem projektom, iz razlogov, povezanih s tehnično izvedljivostjo ali nesorazmernimi stroški, ni bilo mogoče doseči na druge načine, ki bi bili mnogo boljša okoljska možnost (glej v tem smislu sodbo z dne 11. septembra 2012, Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias in drugi, C-43/10, EU:C:2012:560, točka 67).

67 Republika Avstrija za uveljavljanje, da je izpodbijani projekt v skladu s členom 4(7) Direktive 2000/60, trdi, da je cilj gradnje hidroelektrarne na reki Schwarze Sulm razvoj energije iz obnovljivih virov. Vendar Komisija v bistvu meni, da se Republika Avstrija s poudarjanjem te trditve omejuje na navedbo, da je proizvodnja energije iz obnovljivih virov na splošno v prevladujočem javnem interesu, ne da bi pojasnila, ali bi bilo treba za izpodbijani projekt uporabiti izjemo od načela prepovedi poslabšanja.

68 V zvezi s tem je treba najprej navesti, da je v obravnavanem primeru – drugače, kot trdi Komisija – drugi od pogojev, navedenih v točki 66 te sodbe, očitno izpolnjen, saj so v odločbi iz leta 2007 podrobno navedeni razlogi za izpodbijani projekt, njegov vpliv na okolje in zatrjevane prednosti tega projekta.

69 Dalje, poudariti je treba, da je gradnja hidroelektrarne, kot je ta, na katero se nanaša izpodbijani projekt, očitno v prevladujočem javnem interesu.

70 V zvezi s tem je treba državam članicam priznati določeno polje proste presoje za ugotovitev, ali je posamezen projekt v takem interesu. Direktiva 2000/60, ki je bila sprejeta na podlagi člena 175(1) ES (postal člen 192(1) PDEU) namreč določa skupna načela in splošni okvir delovanja za varstvo voda ter zagotavlja usklajevanje, povezovanje in dolgoročen razvoj splošnih načel in oblik varstva in ekološko trajnostne rabe vode v Uniji. Ta načela in ta okvir morajo nato države članice izvesti s sprejetjem posebnih ukrepov. Namen te direktive pa ni popolna uskladitev zakonodaje držav članic na področju voda (sodbe z dne 30. novembra 2006, Komisija/Luksemburg, C-32/05, EU:C:2006:749, točka 41, z dne 11. septembra 2014, Komisija/Nemčija, C-525/12, EU:C:2014:2202, točka 50, in z dne 1. julija 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, točka 34).

71 V okviru tega prostega polja presoje je Republika Avstrija lahko upravičeno menila, da je izpodbijani projekt, ki se nanaša na spodbujanje proizvodnje energije iz obnovljivih virov z vodno energijo, v prevladujočem javnem interesu.

72 Člen 194(1) PDEU določa, da so pri uvedbi in delovanju notranjega trga in ob upoštevanju zahteve po ohranitvi in izboljšanju okolja cilji energetske politike Unije v duhu solidarnosti med državami članicami zagotoviti delovanje energetskega trga, zagotoviti zanesljivost oskrbe z energijo v Uniji, spodbujati energetsko učinkovitost in varčevanje z energijo ter razvijanje novih in obnovljivih virov energije ter spodbujati medsebojno povezovanje energetskih omrežij (sodba z dne 6. septembra 2012, Parlament/Svet, C-490/10, EU:C:2012:525, točka 65).

73 Poleg tega je spodbujanje obnovljivih virov energije, ki je prednostna naloga Unije, upravičeno zlasti s tem, da izkoriščanje teh virov energije prispeva k varovanju okolja in trajnostnemu razvoju ter da lahko prispeva k zanesljivosti in raznovrstnosti preskrbe z energijo ter omogoči hitrejše doseganje ciljev Kjotskega protokola, ki je priložen okvirni konvenciji Združenih narodov o klimatskih spremembah (sodba z dne 26. septembra 2013, IBV & Cie, C-195/12, EU:C:2013:598, točka 56).

74 Nazadnje, poudariti je treba, da so v obravnavanem primeru nacionalni organi tehtali pričakovane koristi izpodbijanega projekta s poslabšanjem stanja teles površinskih voda reke Schwarze Sulm, ki bi iz tega izviralo. Na podlagi tega tehtanja so lahko menili, da bi imel ta projekt korist za trajnostni razvoj, da so bili sprejeti vsi praktični ukrepi za zmanjševanje negativnega vpliva navedenega projekta na stanje tega vodnega telesa, in da ciljev, ki so se poskušali doseči s tem projektom, iz razlogov, povezanih s tehnično izvedljivostjo ali nesorazmernimi stroški, ni bilo mogoče doseči na druge načine, ki bi bili mnogo boljša okoljska možnost.

75 V zvezi s tem je, kot je bilo navedeno v točki 37 te sodbe, iz spisa, predloženega Sodišču, razvidno, da se je deželni glavar Štajerske za sprejetje odločbe iz leta 2007 oprl zlasti na študijo, ki jo je pripravil inštitut za elektrogospodarstvo in inovacije s področja električne energije, o kateri so ga obvestili prosilci za dovoljenje za gradnjo hidroelektrarne.

76 Res je, da so avtorji te študije opozorili, da mora pristojni organ tehtati zadevne interese, zlasti pričakovane koristi izpodbijanega projekta in njegove vplive na stanje teles površinskih voda reke Schwarze Sulm.

77 Vendar je deželni glavar Štajerske, potem ko je opozoril, da je bilo v navedeni študiji „razumljivo in prepričljivo ugotovljeno, da sta vodna energija na splošno in zlasti [izpodbijani projekt] v višjem javnem interesu in zelo pomembna za trajnostni razvoj (regije)“, poudaril, da so avtorji te študije „podrobno predstavili, zaradi visokega padca vode na relativno kratki razdalji, dobro energetsko bilanco projekta in ekonomske vidike projekta za lokalno gospodarstvo“, „da je pozitiven prispevek projekta k zmanjšanju hitrosti podnebnega segrevanja z nadomestitvijo proizvodnje električne energije iz fosilnih goriv, ki oddajajo CO_2, predstavljena prepričljivo“ in da je bilo v študiji „tudi prikazano, da koristnih ciljev [projekta] ravno ni mogoče doseči na druge načine, ki bi bili mnogo boljša okoljska

možnost“. Poleg tega je iz spisa, predloženega Sodišču, tudi razvidno, da so bili sprejeti praktični ukrepi za ublažitev negativnega vpliva izpodbijanega projekta na stanje zadevnega vodnega telesa, zlasti da se z uvedbo prehoda za selitev rib omeji ovira, ki jo ta projekt pomeni za to selitev.

78 Tako je bilo v odločbi iz leta 2007 ob upoštevanju te študije navedeno:

„Regionalne in medregionalne prednosti [izpodbijanega projekta] za okolje, podnebje in gospodarstvo, ki so bile prepričljivo prikazane v poročilu, so v nasprotju s tem negativnim učinkom [tega] projekta (ki je v primerjavi z drugimi možnimi negativnimi učinki majhen) na stanja, omenjena v členu 30a [WRG]. Ker se lahko [z navedenim] projektom da na voljo velika količina čiste energije, mora organ, ki odloča, s tega vidika presojati velik javni interes za razvoj trajnostne energije.

Po tehtanju obstoječih okoliščin v zadevi, o kateri je treba odločiti, organ ugotavlja, da so javni interesi za gradnjo hidroelektrarne ‚Schwarze Sulm‘ veliko večji od ugotovljenih vplivov na okoljske cilje, naštete v členih 30 in naslednjih ter 104 in 104a [WRG]“.

79 Na podlagi tega je bila v načrt iz leta 2009 v skladu s členom 4(7)(b) Direktive 2000/60 vključena analiza pričakovanih koristi izpodbijanega projekta, in sicer proizvodnja vodne energije, ki pomeni dva promila regionalne proizvodnje in 0,4 promilov nacionalne proizvodnje.

80 Tako je deželni glavar Štajerske v nasprotju s trditvami Komisije v celoti analiziral izpodbijani projekt, vključno z njegovim neposrednim in posrednim vplivom na cilje Direktive 2000/60, in pretehtal prednosti tega projekta in njegove negativne vplive na stanje teles površinskih voda reke Schwarze Sulm. V okviru te analize je zlasti upošteval, da ima ta reka veliko ekološko vrednost, vendar je menil, da so, ob upoštevanju različnih pričakovanih prednosti navedenega projekta, s tem povezani javni interesi znatno višji od škode za cilj prepovedi poslabšanja, ki se mu sledi s to direktivo. Torej se ni omejil na abstraktno navedbo prevladujočega javnega interesa, v katerem je proizvodnja energije iz obnovljivih virov, ampak se je, preden je ugotovil, da so pogoji za izjemo od prepovedi poslabšanja izpolnjeni, oprl na podrobno in specifično znanstveno analizo tega projekta.

81 Iz vsega zgoraj navedenega sledi, da je deželni glavar Štajerske, ki je odločil na podlagi študije inštituta, s katero so mu bili zagotovljeni upoštevni podatki o posledicah izpodbijanega projekta, upošteval vse pogoje, določene v členu 4(7) Direktive 2000/60, in je lahko upravičeno štel, da so ti izpolnjeni.

82 Komisija za izpodbijanje vsebine presoje, ki jo je podal deželni glavar Štajerske, zlasti navaja, da je vodna energija le eden od obnovljivih virov energije in da bo energija, ki bo proizvedena v hidroelektrarni, na katero se nanaša izpodbijani projekt, zelo malo vplivala na oskrbo z elektriko na regionalni in na nacionalni ravni. Ker pa ni posebnih očitkov Komisije, ki bi na primer omogočali ugotoviti, v čem naj bi bila študija, omenjena v točki 75 te sodbe in katere ugotovitve so bile vključene v odločbo iz leta 2007, zaradi nezadostne analize ekološkega vpliva tega projekta na stanje teles površinskih voda reke Schwarze Sulm ali zaradi nezanesljivosti napovedi glede proizvodnje vodne energije nepopolna ali napačna in ker ni primerjalnih elementov, ki bi omogočali načrtovano proizvodnjo električne energije opredeliti kot zanesljivo v primerjavi z obsegom navedenega projekta, je treba ugotoviti, da Komisija ni dokazala zatrjevane neizpolnitve obveznosti.

83 Iz vsega zgoraj navedenega sledi, da je treba tožbo Komisije zavrniti kot neutemeljeno.

Stroški

84 V skladu s členom 138(1) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Republika Avstrija je predlagala, naj se Komisiji naloži plačilo stroškov, in ker ta s svojimi predlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Evropski komisiji se naloži plačilo stroškov.

Podpisi